

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 817

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 august 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 88 din 5 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2 ¹) din Codul de procedură civilă, ale art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 26 alin. (1) și (2), ale art. 27 și 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.....	2–10	986.	— Hotărâre privind aprobarea desființării imobilului Stadion „Dan Păltinișan”, din strada Ștefan Covaci nr. 1, municipiul Timișoara, în vederea realizării, pe același amplasament, a obiectivului de investiții „Construire stadion capacitate de 30.000 locuri, str. Ștefan Covaci nr. 1, municipiul Timișoara, județul Timiș”.....	12–13
		987.	— Hotărâre privind suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 2024 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024	13–14
		988.	— Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru suplimentarea bugetului Înaltei Curți de Casație și Justiție.....	14
		989.	— Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru suplimentarea bugetului Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației	15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
985.	— Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Sporirea eficienței economice și a siguranței feroviare prin creșterea nivelului de centralizare al instalațiilor de semnalizare feroviară — 8 loturi: Lot 8 — Stații CF: Lotul 3 — Sucursala Regională CF Cluj. Stațiile CF Diosig, Biharia, Halmeu, Acâș, Bușag și Vișeu de Jos”, lucrare de utilitate publică de interes național	11–12	ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI	
		2.088.	— Ordin privind punerea în aplicare a Instrucțiunilor pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 1.037/2019	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 88**

din 5 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, ale art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 26 alin. (1) și (2), ale art. 27 și 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, ale art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 26 alin. (1) și (2), ale art. 27 și 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția a fost ridicată de Florin Iulian Hrib în Dosarul nr. 4.268/97/2018** al Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă — Complet specializat — Conflicte de muncă și de asigurări sociale și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.056D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc părțile Curtea de Apel Alba Iulia și Liviu Gheorghe Odagiu. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită conexarea Dosarului Curții Constituționale nr. 1.056D/2020 cu Dosarul nr. 9D/2021, în care a invocat neconstituționalitatea aceluiași prevederi de lege.

4. Având cuvântul cu privire la această chestiune, reprezentantul Ministerului Public arată că Dosarul nr. 9D/2021 nu se află pe lista dosarelor cu termen în data de 5 martie 2024,

fiind într-un stadiu de soluționare diferit față de Dosarul nr. 1.056D/2020. Prin urmare, solicită respingerea cererii de conexare.

5. Curtea respinge cererea de conexare a dosarelor Curții Constituționale nr. 1.056D/2020 și nr. 9D/2021 formulată de autorul excepției, având în vedere că cele două dosare se află în stadii diferite de soluționare.

6. Președintele acordă cuvântul autorului excepției pentru a susține excepția de neconstituționalitate. Florin Iulian Hrib afirmă că textele de lege criticate, astfel cum au fost interpretate și aplicate de instanțele naționale, încalcă următoarele prevederi constituționale: art. 1 alin. (3) și (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15, art. 16 alin. (1), (2), (3), art. 20, art. 21 alin. (1), (2), (3), art. 24 alin. (1), art. 32 alin. (1), (4), art. 41 alin. (1)—(3), art. 42 alin. (1), art. 44 alin. (1)—(4), (8), art. 47, art. 52, art. 53, art. 56 alin. (2), (3), art. 73 alin. (3) lit. j), p), art. 115 alin. (4), (6), art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (6), art. 135 alin. (2) lit. e) și art. 136 alin. (5) raportat la art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 12 la convenția mai sus amintită. În acest sens, arată că dispozițiile art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 devin neconstituționale dacă se interpretează în sensul că o instanță inferioară poate să judece o instanță superioară și pe conducătorul acesteia, având calitatea de părți într-un proces, întrucât s-ar inversa raportul de forțe. Înainte de modificarea operată prin Legea nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, inclusiv art. 38 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală prevedea explicit că judecătorii curților de apel sunt judecați doar de către curți de apel. Apoi, prin modificarea legislativă, se prevede că doar Înalta Curte de Casație și Justiție poate judeca aceste cauze. De asemenea, și art. 58 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prevedea că, în cazul militarului activ, președintele completului de judecată și procurorul care participau la judecată trebuiau să aibă aceeași categorie de grade. Autorul consideră că și în materie civilă ar trebui aplicate aceleași reguli. De asemenea, susține că statutul grefierului este incert, deoarece grefierii nu încheie contracte individuale de muncă și sunt numiți prin decizia președintelui de instanță, ca judecătorii, și depun jurământ. Orice altă

interpretare diferită aduce atingere dreptului de acces la o instanță de judecată imparțială, în toate ramurile dreptului. Invocă și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018 și consideră că același raționament trebuie aplicat și judecătorilor de la instanțele inferioare care soluționează litigiile de muncă. Situația este discriminatorie cu atât mai mult cu cât judecătorii, procurorii sau alți funcționari cu rang superior se judecă în contencios administrativ pe litigiile de muncă. Din această perspectivă, însăși titulatura art. 127 din Codul de procedură civilă ar deveni neconstituțională. Alegerea competenței nu ar trebui lăsată la latitudinea părților, ci ar trebui instituite garanțiile necesare pentru un proces echitabil. Mai arată că art. 54 din Legea nr. 567/2004 este neconstituțional și prin prisma lipsei posibilității de a contesta decizia de eliberare din funcție în cazul demisiei și al pensionării, ceea ce limitează dreptul la apărare și împiedică accesul liber la justiție. Referitor la art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Codul muncii arată că aceste dispoziții devin restrictive în măsura în care se interpretează că decizia de eliberare din funcție ca urmare a demisiei salariatului nu se supune tuturor condițiilor care se sancționează cu nulitate absolută, anume să fie motivată în fapt și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată. Cu privire la dispozițiile art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004, arată că acestea sunt discriminatorii dacă se interpretează în sensul că absolvenții Școlii Naționale de Grefieri nu beneficiază de concediu de odihnă plătit pentru perioada în care au urmat cursurile acestei școli, perioadă care este echivalată cu vechimea în muncă. Dispozițiile art. 27 din Legea nr. 567/2004 sunt neconstituționale pentru motivele arătate pe larg în susținerea excepției de neconstituționalitate. Dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 raportate la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 sunt neconstituționale, deoarece există o discriminare evidentă între funcționarii plătiți din fonduri publice. Amintește jurisprudența Curții Constituționale în materie. Arată că, atât timp cât se recunoaște plata orelor suplimentare pentru anumite categorii de bugetari, consideră că textele de lege criticate sunt discriminatorii și încalcă și prevederile art. 115 din Constituție.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibile a criticilor privind modul de interpretare a legii, arătând că aceasta este apanajul exclusiv al instanțelor de judecată. Referitor la neconstituționalitatea art. 95, 99 și 127 din Codul de procedură civilă, arată că sunt norme de competență, pe care legiuitorul are libertatea de a le stabili. În ceea ce privește competența tribunalului de a cenzura anumite acte ale curții de apel, arată că acestea sunt acte administrative și nu acte de judecată propriu-zise. Referitor la criticile aduse art. 54 din Legea nr. 567/2004, arată că nu se poate face o paralelă între cauzele de încetare a raportului de muncă prevăzute de acest articol de lege. În cazul demisiei și al pensionării nu există interesul de a contesta decizia de eliberare din funcție. În ceea ce privește critica adusă prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, arată că acestea reprezintă un beneficiu care li se recunoaște în această formă, și anume de a primi vechime în muncă, iar nu și concediu de muncă plătit. Referitor la art. 27 din aceeași lege, arată că la primirea în profesie se semnează un contract prin care părțile își asumă drepturile și obligațiile. În sfârșit, cu privire la dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 raportate la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, arată că munca suplimentară nu se plătește, dar în compensație se acordă zile libere. Deci nu este o muncă prestată gratuit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 5 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.268/97/2018**, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă — Complet specializat — Conflicte de muncă și de asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, ale art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 26 alin. (1) și (2), ale art. 27 și 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția a fost ridicată de Florin Iulian Hrib într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.**

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă art. 1 alin. (3) și (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15, art. 16 alin. (1)—(3), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3), art. 32 alin. (4), art. 41 alin. (1)—(3), art. 42 alin. (1), art. 44 alin. (1)—(4), art. 47, art. 52, 53, art. 56 alin. (2) și (3), art. 73 alin. (3) lit. j) și p), art. 115 alin. (4) și (6), art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (6), art. 135 alin. (2) lit. f) și art. 136 alin. (5) din Constituția României, raportate atât la art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cât și la art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la respectiva Convenție.

10. În acest sens, arată că a sesizat Curtea de Apel București, întrucât art. 7 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice reglementează expres că acțiunile personalului din justiție, deci și ale grefierilor, referitoare la drepturile salariale se judecă la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Întrucât acțiunea formulată urma să cuprindă și cereri referitoare la salariile acestuia în calitate de grefier, precum valoarea de referință sectorială aplicabilă, ore suplimentare efectuate la secția penală, concediu de odihnă etc., a considerat că, în speță, competența de soluționare revine Curții de Apel București. Consideră că art. 95 pct. 1, art. 99 alin. (2) și art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, precum și art. 54 și art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 devin neconstituționale dacă se interpretează în sensul că tribunalul, ca instanță inferioară, poate să judece o curte de apel, ca instanță superioară, într-un proces civil și, implicit, pe conducătorul acesteia din urmă. Totodată, întrucât grefierul nu încheie contract individual de muncă, consideră că actele administrative individuale emise de președinții curților de apel sunt acte administrative reglementate de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, motiv pentru care instanța competentă în cauză este Curtea de Apel București.

11. Consideră că nu este normal ca o instanță inferioară să judece o instanță superioară și, implicit, pe reprezentantul acesteia din urmă. În acest caz, s-ar inversa raportul de forțe, în sensul că un judecător de la tribunal ar controla hotărârea unui judecător de la o curte de apel, ceea ce este anormal și inechitabil, deoarece judecătorii de la instanțele superioare

schimbă hotărârile pronunțate de judecătorii instanțelor inferioare, nu invers; potrivit art. 38 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, curțile de apel judecă infracțiunile săvârșite de judecătorii de la curțile de apel; prin identitate de rațiune, aceeași soluție se impune și în procedura civilă. Dacă legiuitorul a considerat că, în ramura de drept penal, un judecător de curte de apel trebuie judecat de către o curte de apel, atunci și pentru ramura de drept civil e necesar să se aplice aceeași procedură de judecată, altminteri procesul nu ar mai fi echitabil. În acest sens, invocă art. 58 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. *Mutatis mutandis*, un judecător de curte de apel nu poate fi judecat nici în materie civilă de un judecător cu grad inferior, cu atât mai mult cu cât acesta din urmă este obligat să respecte ierarhic toate deciziile administrative și financiare emise de conducătorii instanței superioare. În sprijinul acestor afirmații invocă dispozițiile art. 43 alin. (2) și ale art. 44 alin. (1) din Legea nr. 304/2004.

12. În plus, în eventualitatea exercitării căii de atac împotriva sentinței tribunalului de la domiciliul reclamantului sau de la locul de muncă, instanța de apel ar fi chiar curtea de apel pârâtă în cauză, ceea ce, de asemenea, ar fi nefiresc și inechitabil, trezind suspiciuni serioase de părtinire, dacă nu chiar o lipsă vădită de obiectivitate.

13. Totodată, invocând art. 95 pct. 1 și art. 99 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și dispozițiile din anexa nr. V, cap. VIII secțiunea I art. 7 din Legea-cadru nr. 153/2017, consideră că, în speță, competența de soluționare a dosarului revine Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ și fiscal. Orice altă interpretare ar fi contrară prevederilor art. 21 alin. (1)—(3) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât ar fi înfrânate garanțiile accesului liber, efectiv și echitabil la o justiție imparțială și egală în toate materiile dreptului, atât ramura civilă, cât și ramura penală. Rațiunea pentru care în procedura penală un judecător de curte de apel trebuie judecat de o instanță de cel puțin același nivel trebuie extinsă și în procedura civilă, tocmai pentru a elimina orice suspiciune de părtinire sau influență ierarhică.

14. În susținerea criticilor formulate invocă Decizia Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018, paragraful 189. Consideră că, din această perspectivă, însăși titulatura art. 127 din Codul de procedură civilă de „competență facultativă” devine neconstituțională, deoarece o astfel de competență nu trebuie lăsată la latitudinea părților, ci se impune — ca obligație corelativă a instanțelor de judecată, nu doar ca drept al cetățenilor — implementarea garanțiilor constituționale referitoare la un proces echitabil și la o justiție imparțială.

15. Totodată, art. 54 din Legea nr. 567/2004 este neconstituțional și prin prisma lipsei posibilității de a contesta decizia de eliberare din funcție în cazurile menționate la art. 52 lit. a) (demisie) și b) (pensionare) din Legea nr. 567/2004 în aceleași condiții legale prevăzute expres pentru situațiile enumerate la art. 52 lit. c)—f) din Legea nr. 567/2004, aspect de natură să împiedice accesul liber la o justiție unică și egală pentru toți cetățenii, conform art. 21 alin. (1) și (2) și art. 124 alin. (2) din Constituție.

16. Art. 62 alin. (3), raportat la art. 81 din Codul muncii, devine neconstituțional în cazul în care se interpretează restrictiv în sensul că decizia de eliberare din funcție ca urmare a demisiei salariatului nu se supune tuturor condițiilor imperative a căror nerespectare se sancționează cu nulitatea absolută, și anume: trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă.

17. Deși art. 62 alin. (3) din Codul muncii este situat în secțiunea a 3-a intitulată „Concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului”, iar nu în secțiunea a 8-a intitulată

„Demisia”, a apreciat că, în speță, sunt aplicabile dispozițiile art. 1.325 din Codul civil, potrivit cărora, dacă prin lege nu se prevede altfel, prevederile legale privitoare la contracte se aplică în mod corespunzător actelor unilaterale. Întrucât nici în Legea nr. 567/2004, nici în Codul muncii nu se face vreo referire la posibilitatea sau modalitatea de contestare a deciziei de eliberare din funcție ca urmare a demisiei, rezultă că devin incidente normele generale privind raporturile de muncă, adică tocmai dispozițiile art. 62 alin. (3) din Codul muncii.

18. În corelație cu art. 54 din Legea nr. 567/2004, prin care legiuitorul a omis să prevadă expres posibilitatea contestării deciziei de eliberare din funcție în cazurile menționate la art. 52 lit. a) și b) din Legea nr. 567/2004 în aceleași condiții legale prevăzute expres pentru situațiile enumerate la art. 52 lit. c)—f) din Legea nr. 567/2004, consideră că și art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Codul muncii tinde să împiedice accesul liber la o justiție unică și egală pentru toți, conform art. 21 alin. (1)—(3) și art. 124 alin. (2) din Constituție, dacă se interpretează restrictiv în sensul arătat mai sus.

19. Totodată, a opinat că un proces echitabil trebuie să asigure atât justițiabililor, cât și judecătorilor aceleași mecanisme de protecție și control în cazul actelor emise de un angajator, cu atât mai mult cu cât acest angajator este o autoritate publică, ba chiar o curte de apel. Or, potrivit art. 126 alin. (6) din Constituție, controlul judecătorec al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat. În consecință, o decizie de eliberare din funcție ca urmare a demisiei trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă, sub sancțiunea nulității absolute.

20. Susține că dispozițiile art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004 devin discriminatorii (deci contrare normelor constituționale și internaționale invocate supra) dacă și numai dacă se interpretează în sensul că absolvenții Școlii Naționale de Grefieri nu beneficiază de concediu de odihnă plătit pentru perioada în care au urmat cursurile acestei instituții, echivalentă cu vechimea în muncă.

21. Deoarece perioada de școlarizare în Școala Națională de Grefieri „constituie vechime în muncă și vechime în specialitate”, iar atestatul acordat la absolvirea studiilor reprezintă doada vechimii în muncă, rezultă că simpla înmânare a atestatului de absolvire a Școlii Naționale de Grefieri conduce, practic, la obținerea vechimii în muncă și la vocația numirii în funcția de grefier, deci într-o funcție publică. Or, refuzul de a recunoaște toate drepturile ce decurg din această vechime în muncă și în specialitate reprezintă o golire de conținut/substanță a legii și o negare a însuși scopului respectivei prevederi, care ar lăsa fără efecte intenția legiuitorului de a asimila *ope legis* și integral perioada de școlarizare din cadrul Școlii Naționale de Grefieri cu vechimea în muncă, iar acest refuz încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

22. Totodată, această interpretare restrictivă instituie și o discriminare a absolvenților Școlii Naționale de Grefieri față de grefierii debutanți, recrutați prin concursuri locale, care beneficiază automat de concediu de odihnă pentru perioada primelor 6 luni de la încadrare, discriminare ce contravine art. 16 alin. (1)—(3) din Constituție. De altfel, art. 25 din Legea nr. 567/2004 prevede explicit în alin. (1) că în perioada studiilor Școala Națională de Grefieri acordă cursanților o indemnizație lunară de cursant, în quantum egal cu salariul de bază brut pentru funcția de grefier debutant, în raport cu nivelul studiilor absolvite, iar în alin. (2) se precizează că indemnizația prevăzută la alin. (1) are natura și regimul juridic al unui drept salarial și se plătește din fondul prevăzut în bugetul anual aprobat al Consiliului Superior al Magistraturii.

23. Prin refuzul de a recunoaște concediul de odihnă plătit pentru perioada școlarizării în Școala Națională de Grefieri se încalcă și art. 41 alin. (1) teza întâi și alin. (2) din Constituție, deoarece se îngreșește dreptul la muncă și dreptul la măsuri de protecție socială ale absolvenților Școlii Naționale de Grefieri, precum și prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție, întrucât se refuză acordarea drepturilor prevăzute de art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004.

24. Interpretarea că absolvenții Școlii Naționale de Grefieri nu beneficiază de concediu de odihnă plătit pentru perioada în care au urmat cursurile acestei instituții contravine și dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(4), raportat la art. 136 alin. (5) din Constituție, fiindcă ar fi confiscate contribuțiile financiare plătite de aceștia, potrivit art. 25 din Legea nr. 567/2004.

25. Dispozițiile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, ce prevăd obligația de a returna bursa și cheltuielile de școlarizare în Școala Națională de Grefieri, sunt neconstituționale și inechitabile fiindcă: a) operează retroactiv, obligând grefierul să restituie sumele primite în trecut cu titlu de indemnizație de cursant, ceea ce nesocotește art. 15 alin. (2) din Constituție; b) amenda civilă instituită de aceste dispoziții legale este mai oneroasă decât multe amenzi penale impuse pentru săvârșirea unor infracțiuni, deși gravitatea faptelor penale este incomparabil mai mare decât simpla eliberare din funcție a grefierului, chiar și din motive imputabile acestuia. Consideră că prevederile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 contravin dispozițiilor art. 32 alin. (4) din Constituție, întrucât învățământul de stat este gratuit, potrivit legii.

26. Susține că simpla pierdere a locului de muncă reprezintă, în sine, o măsură drastică, urmată de multe ori de lipsa veniturilor, astfel că o amendă atât de mare reduce considerabil mijloacele financiare necesare unui trai minim de subsistență, darămite unui trai decent, ceea ce contravine art. 47 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

27. Obligația de a rămâne 5 ani în sistem după absolvire, instituită de art. 27 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, este neconstituțională și inechitabilă din aceleași 5 motive enumerate mai sus (deoarece nerespectarea acestei obligații activează automat obligația de restituire a bursei și a cheltuielilor de școlarizare), plus încă două: împiedică libera circulație a forței de muncă și limitează dreptul de opțiune al individului, contravenind astfel prevederilor art. 41 alin. (1) și ale art. 42 alin. (1) din Constituție.

28. Perioada petrecută la Școala Națională de Grefieri constituie vechime în muncă, iar indemnizația primită de cursanți are natura și regimul juridic ale unui drept salarial, în cuantum egal cu salariul de bază brut pentru funcția de grefier debutant, conform art. 25 din Legea nr. 567/2004. Or, amendarea grefierului pentru eliberarea din funcție înainte de expirarea perioadei de 5 ani echivalează atât cu o negare a dreptului la salariu și a securității salariaților, cât și cu o confiscare a contribuțiilor sociale plătite în timpul școlarizării, ceea ce reprezintă o încălcare a prevederilor art. 41 alin. (2) și ale art. 44 alin. (1)—(4) din Constituție.

29. Cu privire la dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, autorul excepției a arătat că, prin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, Curtea Constituțională a României a statuat că urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare. Or, suspendarea repetată și pentru o perioadă îndelungată — din anul 2010 până în anul 2021 — a plății drepturilor salariale convenite pentru orele suplimentare de muncă nu are la bază o situație extraordinară și cu atât mai puțin nu se justifică urgența adoptării acestei măsuri.

30. Arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, o amânare repetată și îndelungată a aplicării unei legi devine neconstituțională prin lipsirea de efectivitate a acelei norme de drept, aspect de natură să încalce dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 53 din Constituție,

31. De asemenea, conform art. 115 alin. (6) din Constituție, ordonanța de urgență nu poate afecta drepturile prevăzute de Constituție. Or, dreptul la muncă și dreptul la salariu sunt drepturi fundamentale ocrotite ca atare de art. 41 și art. 44 alin. (1)—(4) din Constituție.

32. Art. 41 alin. (3) din Constituție prevede fără echivoc că durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore. Mai mult decât atât, refuzul plății prețului muncii, adică a salariului, indiferent că munca este prestată în programul normal de lucru sau în ore suplimentare, constituie practic o muncă forțată, ceea ce contravine și dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Constituție.

33. A precizat că munca suplimentară nici măcar nu a fost compensată cu ore libere plătite, exceptând 4 ore, sau măcar cu concediu fără plată, darămite să fie recompensate cu un spor la salariu.

34. Susține că, potrivit art. 135 alin. (2) lit. f) și art. 136 alin. (5) din Constituție, Guvernul trebuie să asigure condiții necesare pentru creșterea calității vieții și pentru inviolabilitatea proprietății private, deci munca și prețul acesteia, salariul, trebuie ocrotite indiferent de costuri sau de situația economică a țării, tocmai pentru a garanta drepturile fundamentale ale tuturor cetățenilor.

35. În plus, orele suplimentare de muncă reprezintă și un temei pentru majorarea punctajului la pensie. Or, dacă asiguratul nu este plătit pentru munca suplimentară, înseamnă că acestuia i se confiscă și cotizațiile suplimentare la bugetul asigurărilor sociale, deci nu va primi nimic în plus la pensie, ceea ce contravine și art. 47 din Constituție raportat la art. 41 alin. (1)—(3) și art. 44 alin. (1)—(4) din Constituție.

36. Atâta vreme cât se recunoaște plata orelor suplimentare pentru unele categorii de bugetari (lucrători în penitenciare, militari, polițiști etc.), este evidentă discriminarea funcționarilor plătiți din fonduri publice, aspect de natură să nesocotească și prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 53 alin. (2) teza a doua din Constituție. În acest sens, autorul a citat din Decizia Curții Constituționale nr. 685 din 28 iunie 2012.

37. Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă — Complet specializat — Conflicte de muncă și de asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Criticile invocate de autorul excepției vizează, în realitate, chestiuni de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și raportul dintre o lege specială și dreptul comun în materia dreptului muncii, atribute ce revin instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei.

38. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

39. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

40. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

41. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, ale art. 62 alin. (3) raportat la art. 81 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, ale art. 26 alin. (1) și (2), ale art. 27 și 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1197 din 14 decembrie 2004, și ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1035 din 22 decembrie 2016. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și cele ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, Curtea constată că acestea și-au încetat aplicarea anterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, însă, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, care sunt aplicabile în cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă: „*Tribunalele judecâ: 1. în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe;*”;

— Art. 99 alin. (2) din Codul de procedură civilă: „*În cazul în care mai multe capete principale de cerere întemeiate pe un titlu comun ori având aceeași cauză sau chiar cauze diferite, dar aflate în strânsă legătură, au fost deduse judecării printr-o unică cerere de chemare în judecată, instanța competentă să le soluționeze se determină ținându-se seama de acea pretenție care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt.*”;

— Art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă: „*(2) În cazul cererii introduse împotriva unui judecător care ar fi de competența instanței la care acesta își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii.*”

(2¹) *Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător și în ipoteza în care o instanță de judecată are calitatea de reclamant sau de pârât, după caz.*”;

— Art. 62 alin. (3) din Codul muncii: „*(3) Decizia se emite în scris și, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă.*”;

— Art. 81 din Codul muncii: „*(1) Prin demisie se înțelege actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz.*”

(2) *Angajatorul este obligat să înregistreze demisia salariatului. Refuzul angajatorului de a înregistra demisia dă dreptul salariatului de a face dovada acesteia prin orice mijloace de probă.*

(3) *Salariatul are dreptul de a nu motiva demisia.*

(4) *Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.*

(5) *Pe durata preavizului contractul individual de muncă continuă să își producă toate efectele.*

(6) *În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător.*

(7) *Contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv.*

(8) *Salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.*”;

— Art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004: „*Perioada în care o persoană a avut calitatea de cursant al Școlii Naționale de Grefieri, dacă a promovat examenul de absolvire a Școlii Naționale de Grefieri, constituie vechime în muncă și vechime în specialitate.*”

(2) *Atestatul eliberat absolvenților Școlii Naționale de Grefieri constituie actul doveditor pentru vechimea în muncă.*”;

— Art. 27 din Legea nr. 567/2004: „*(1) Absolvenții Școlii Naționale de Grefieri au obligația de a rămâne 5 ani în cadrul instituțiilor autorității judecătorești.*”

(2) *În cazul în care un absolvent al Școlii Naționale de Grefieri este eliberat din funcție înainte de expirarea perioadei de 5 ani, din inițiativa sa ori din motive care îi sunt imputabile, acesta este obligat să restituie indemnizația de cursant și cheltuielile de școlarizare efectuate cu formarea sa, proporțional cu timpul rămas până la împlinirea termenului prevăzut la alin. (1).*”;

— Art. 54 din Legea nr. 567/2004: „*Decizia de eliberare din funcție prevăzută pentru cazurile menționate la art. 52 lit. c)–f) poate fi contestată la tribunalul de muncă și asigurări sociale în a cărui circumscripție teritorială își are domiciliul reclamantul.*”;

— Art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004: „*(1) Litigiile în legătură cu aplicarea prevederilor prezentei legi se soluționează de tribunalele de muncă și asigurări sociale.*”;

— Art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „*Prevederile art. 1 alin. (3)–(5), art. 2–4, art. 5 alin. (2)–(4) și art. 6–11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie—31 decembrie 2017.*”;

— Art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016: „*În perioada 1 ianuarie—28 februarie 2017, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție*”

sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.”

42. Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul român, art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 referitor la universalitate, art. 16 alin. (1)—(3) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 32 alin. (4) referitor la gratuitatea învățământului de stat, art. 41 alin. (1)—(3) privind munca și protecția socială a muncii, art. 42 alin. (1) referitor la interzicerea muncii forțate, art. 44 alin. (1)—(4) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 referitor la nivelul de trai, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (2) și (3) privind contribuțiile financiare, art. 73 alin. (3) lit. j) și p) referitor la reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici și a regimului general privind raporturile de muncă, art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (6) privind instanțele judecătorești, art. 135 alin. (2) lit. f) privind obligația statului de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. De asemenea, susține că sunt încălcate următoarele prevederi din acte internaționale: art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 12 la respectiva convenție privind interzicerea discriminării.

43. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că o primă critică formulată de autorul acesteia privește dispozițiile art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, din perspectiva instanței competente să soluționeze cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

44. Argumentele invocate referitoare la incidența dispozițiilor art. 7 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, relevă aspecte care privesc modul de aplicare a legii și nu de neconstituționalitate, aspecte care revin competenței instanței de contencios constituțional.

45. Cât privește celelalte argumente invocate, Curtea reține că, în esență, critica de neconstituționalitate se referă la situația în care o instanță de judecată ar fi competentă să soluționeze o cauză civilă în care un judecător de la o instanță superioară în grad sau o instanță de judecată superioară în grad are calitatea de pârât ori de reclamant. Autorul susține astfel că o instanță inferioară nu ar putea să judece actele unei instanțe superioare ori pe un judecător de la o instanță de grad superior și se face trimitere la competența materială a instanțelor penale competente să judece cauzele privind infracțiuni săvârșite de judecători de la curtea de apel.

46. Referitor la această critică, Curtea reține că, așa cum a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența sa, așa cum este, spre exemplu, și Decizia nr. 909 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 11 ianuarie 2013, stabilirea competenței instanțelor de judecată, inclusiv a celei după calitatea persoanei, și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate prevedea,

în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale.

47. Reglementarea unei competențe materiale speciale în ceea ce privește infracțiunile săvârșite de judecători în art. 38 alin. (1) lit. c) și art. 40 alin. (1) din Codul de procedură civilă are în vedere, de bună-seamă, atât calitatea de magistrat, rolul și funcția socială pe care acesta le deține, dar și valorile sociale implicate și impactul consecințelor unei eventuale hotărâri judecătorești de condamnare atât asupra magistratului, în mod individual, cât și asupra prestigiului profesiei pe care acesta o exercită. Or, este evident că, în materie civilă, nu se poate vorbi despre aceleași valori sociale protejate și, în consecință, nici de același impact. Situațiile sunt diferite, astfel că nu reclamă un tratament juridic similar, principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție consacrand doar egalitatea de tratament juridic pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. În acest sens, este, spre exemplu, Decizia nr. 545 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 6 iulie 2011.

48. Criticile formulate de autorul excepției potrivit cărora, prin efectul textelor de lege criticate, instanțe inferioare ar deveni competente să judece hotărâri ale unor instanțe superioare nu pot fi reținute, întrucât situațiile la care se referă dispozițiile art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă nu reglementează căi de atac împotriva unor hotărâri judecătorești, ci stabilesc reguli speciale de competență în funcție de calitatea reclamantului sau a pârâtului, atunci când acesta este judecător, reglementare care revine competenței exclusive a legiuitorului.

49. Curtea apreciază că nu pot fi reținute nici susținerile referitoare la afectarea imparțialității justiției, întrucât, chiar dacă acțiunea în care calitatea de pârât o are un judecător de la o instanță superioară în grad celei care judecă ori reclamant sau pârât este o instanță de grad superior celei care judecă, instanța competentă aleasă de reclamant în temeiul art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă va face parte din circumscripția altei curți de apel. Prin urmare, criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, precum și dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 urmează să fie respinse ca neîntemeiate.

50. În continuare, analizând criticile referitoare la dispozițiile art. 54 din Legea nr. 567/2004, Curtea reține că autorul excepției invocă încălcarea accesului liber la justiție, întrucât nu are posibilitatea să atace în instanță decizia de eliberare din funcție ca urmare a demisiei. Prin susținerile referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 62 alin. (3) și ale art. 81 din Legea nr. 53/2003 sunt întărite argumentele vizând neconstituționalitatea art. 54 din Legea nr. 567/2004.

51. Față de această critică, Curtea reține că, așa cum reiese din dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, demisia reprezintă actul unilateral de voință al salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz. Salariatul nu este obligat să-și motiveze demisia, iar aceasta nu este supusă aprobării de către angajator, care este însă obligat să o înregistreze.

52. Potrivit dispozițiilor art. 278 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, prevederile Codului muncii se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

53. În mod adițional față de dispozițiile de drept comun, prevederile art. 53 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004 prevăd

că eliberarea din funcție se dispune prin decizie a conducătorului instanței judecătorești sau al parchetului de pe lângă aceasta, care a dispus numirea în funcție, într-o simetrie juridică față de actul numirii în funcție, așa cum reiese din dispozițiile art. 37 și 38 din Legea nr. 567/2004. Prin urmare, legiuitorul prevede că demisia este urmată de o decizie de eliberare din funcție.

54. Desigur, întrucât demisia este act unilateral de voință de încetare a raportului de serviciu din inițiativa persoanei care prestează munca — în cazul de față personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea —, eliberarea din funcție, dispusă prin decizie, trebuie înțeleasă ca un simplu act constatator, ce are drept temei voința exclusivă a celui angajat și care dă expresie acesteia prin eliberarea din funcție.

55. Prin urmare, atacarea deciziei de eliberare din funcție în situația analizată nu implică un act de apreciere din partea angajatorului, ci o simplă constatare a existenței voinței angajatului de a înceta raportul de serviciu. În consecință, decizia de eliberare din funcție nu ar putea fi supusă controlului instanțelor de judecată sub aspectul motivelor invocate de angajator pentru încetarea raportului de serviciu pentru simplu fapt că, în cazul demisiei și al pensionării, voința aparține exclusiv angajatului ori este un rezultat direct al legii, acesta fiind, de altfel, și sensul dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 567/2004.

56. Referitor la dispozițiile art. 62 alin. (3) din Legea nr. 53/2003, Curtea constată că acestea reglementează obligația de a motiva decizia de încetare a contractului individual de muncă în cazul concedierii pentru motive care țin de persoana salariatului. Având în vedere obiectul cauzei în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, respectiv faptul că eliberarea din funcție a autorului excepției a avut loc ca urmare a demisiei, Curtea apreciază că aceste dispoziții de lege nu sunt incidente în cauză, astfel că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a art. 62 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

57. În continuare, analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004, Curtea constată că textele de lege instituie beneficiul asimilării perioadei în care o persoană a avut calitatea de cursant al Școlii Naționale de Grefieri cu vechimea în muncă și vechimea în specialitate. Prin urmare, este vorba despre o perioadă asimilată, iar nu despre o perioadă în care persoana care urmează aceste cursuri îndeplinește propriu-zis funcția de grefier, întrucât, așa cum reiese din dispozițiile art. 33 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 567/2004, numirea în funcție poate avea loc doar după absolvirea Școlii Naționale de Grefieri.

58. Legiuitorul, potrivit prevederilor constituționale ale art. 61 alin. (1) și ale art. 47 alin. (2), are competența exclusivă de a reglementa condițiile în care anumite perioade pot fi asimilate vechimii în muncă sau vechimii în specialitate. Această asimilare nu are însă drept efect transformarea perioadei de formare într-un raport de serviciu, cu toate drepturile ce ar decurge din acesta.

59. Prin urmare, Curtea apreciază că ceea ce solicită în realitate autorul excepției este o completare a reglementării, prin instituirea unor drepturi care nu au fost prevăzute de legiuitor și care nu decurg din raporturile juridice în care se găsește autorul excepției. Or, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa

prevederile supuse controlului, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004, critica formulată este inadmisibilă.

60. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Legea nr. 567/2004, Curtea reține că textul de lege criticat face parte din secțiunea a 2-a — *Formarea inițială a personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea* din capitolul III — *Școala Națională de Grefieri* al Legii nr. 567/2004 și stabilește obligația absolventului Școlii Naționale de Grefieri (SNG) de a rămâne 5 ani în cadrul instituțiilor autorității judecătorești, iar, în cazul în care este eliberat din funcție înainte de expirarea perioadei de 5 ani, din inițiativa sa ori din motive care îi sunt imputabile, acesta este obligat să restituie indemnizația de cursant și cheltuielile de școlarizare efectuate cu formarea sa, proporțional cu timpul rămas până la împlinirea termenului de 5 ani.

61. Curtea observă că legiuitorul a instituit obligații similare pentru absolvenții Institutului Național al Magistraturii, prin dispozițiile art. 42 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 16 noiembrie 2022 (care instituie obligația absolvenților de a îndeplini timp de 10 ani funcția de judecător sau de procuror), și pentru absolvenții unei instituții de învățământ a Ministerului Administrației și Internelor, prin dispozițiile art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002 (care instituie obligația polițistului de a păstra raporturile de serviciu o perioadă de 10 ani).

62. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că dispozițiile criticate nu retroactivează, ci instituie sancțiunea restituirii indemnizației de cursant și a cheltuielilor de școlarizare în cazul nerespectării obligației instituite de lege, și anume obligația absolventului SNG de a rămâne 5 ani în cadrul instituțiilor autorității judecătorești. Restituirea indemnizației de cursant în aceste cazuri nu are semnificația încălcării principiului neretroactivității legii civile, potrivit căruia orice prevedere nouă poate fi aplicată numai de la data intrării sale în vigoare, ci reprezintă sancțiunea pentru nerespectarea unei obligații legale. Or, potrivit art. 15 alin. (1) din Constituție, cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

63. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 16 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece absolvenții SNG, pe de o parte, sunt într-o situație juridică diferită față de grefierii debutanți sau de foștii grefieri care lucrează în cadrul autorităților din domeniul justiției, pe de altă parte. Curtea observă că norma criticată face parte dintr-o reglementare ce configurează un statut special, al grefierului, cu un regim juridic cuprinzând drepturi și obligații specifice, adresându-se categoriei profesionale determinate în cuprinsul legii. În contextul legii, normele speciale vizează pregătirea profesională a grefierului și, din această perspectivă, suportarea de către stat a sumelor pe care aceasta le presupune. Textul criticat prevede obligația absolventului SNG de a păstra raporturile de serviciu o perioadă de 5 ani, apreciată de legiuitor ca fiind corespunzătoare efortului financiar realizat. Așadar, din perspectiva rațiunii pentru care a fost instituită obligația prevăzută de textul de lege criticat, absolvenții SNG nu sunt în aceeași situație juridică cu grefierii debutanți (care nu au absolvit SNG) sau cu foștii grefieri care lucrează în cadrul autorităților din domeniul justiției.

64. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din

Constituție, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

65. În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea dreptului la muncă, consacrat de art. 41 din Constituție, Curtea, pronunțându-se asupra dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 360/2002, prin Decizia nr. 37 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010, sau Decizia nr. 896 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 4 martie 2016, a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reținând că textul de lege nu limitează dreptul unei persoane de a alege liber un loc de muncă. Consecințele pe care trebuie să le suporte un polițist care decide să își aleagă un alt loc de muncă pot fi mai degrabă circumscrise aspectelor patrimoniale pe care le implică o astfel de decizie. Aceste consecințe au fost acceptate însă de cel care a dorit să devină polițist, prin angajamentul încheiat în acest sens, așa cum reiese din cuprinsul art. 70 din Legea nr. 360/2002. În plus, Curtea a reținut că restituirea are în vedere acele sume investite în vederea pregătirii profesionale a polițistului, sume a căror acordare nu se mai justifică de vreme ce beneficiarul lor renunță la această calitate într-un termen mai scurt decât cel considerat de legiuitor ca justificând efortul financiar al statului pentru acest obiectiv.

66. Aceste considerente sunt aplicabile și în cauza de față, *mutatis mutandis*, cu privire la absolvenții SNG, astfel că susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului la muncă, consacrat de art. 41 din Constituție, este neîntemeiată.

67. Cât privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1)—(4) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, Curtea reține că și această critică este neîntemeiată, deoarece restituirea de către absolventul SNG a cheltuielilor efectuate de stat (indemnizația de cursant și cheltuielile de școlarizare) este justificată de nerespectarea obligației legale a de a rămâne 5 ani în cadrul instituțiilor autorității judecătorești. Totodată, textul criticat prevede că restituirea acestor sume se face proporțional cu perioada rămasă până la 5 ani.

68. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21, ale art. 52 alin. (1) și ale art. 126 alin. (6), Curtea constată că acestea se referă la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială și la dreptul la apărare. Or, textul criticat din Legea nr. 567/2004 instituie — fără a avea vreo legătură cu accesul la justiție — îndatorirea absolventului SNG de a rămâne 5 ani în cadrul instituțiilor autorității judecătorești, iar, în cazul în care este eliberat din funcție înainte de expirarea perioadei de 5 ani, din inițiativa sa ori din motive care îi sunt imputabile, obligația acestuia de a restitui indemnizația de cursant și cheltuielile de școlarizare efectuate cu formarea sa, proporțional cu timpul rămas până la împlinirea termenului de 5 ani. În realitate, referitor la această susținere, autorul excepției critică soluția instanței de judecată care nu a calificat adresa SNG prin care i s-a comunicat suma de plată (reprezentând restituirea indemnizației de cursant și cheltuielile de școlarizare)

ca fiind un act administrativ în sensul Legii nr. 554/2004, ceea ce nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o problemă de interpretare și aplicare a legii, care este de competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

69. Cât privește invocarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

70. În final, Curtea constată că celelalte dispoziții din Constituție invocate de autorul excepției nu au incidență în cauza de față care privește obligația absolvenților SNG de a rămâne în cadrul autorității judecătorești timp de 5 ani, deoarece art. 32 alin. (1) și (4) consacră dreptul la învățătură, care este asigurat prin învățământul general obligatoriu, art. 42 alin. (1) interzice munca forțată, art. 47 se referă la nivelul de trai, art. 56 alin. (2) și (3) vizează contribuțiile financiare, iar art. 135 alin. (2) lit. f) instituie obligația statului de a asigura crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

71. Analizând, în continuare, critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului și celor ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, Curtea constată că aceste dispoziții de lege au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 373 din 5 iulie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1218 din 19 decembrie 2022, paragrafele 28—34, Curtea a reținut, în esență, că prevederile care stabilesc compensarea muncii prestate în afara programului normal de lucru prin „timp liber corespunzător” nu reprezintă o reglementare cu caracter de noutate în materia dreptului muncii. Astfel, înseși prevederile art. 122 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 instituie, ca regulă, compensarea muncii suplimentare „prin ore libere plătite” în următoarele 90 de zile calendaristice după efectuarea acesteia [anterior modificării aduse art. 122 alin. (1) din Codul muncii prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 5 octombrie 2021, termenul de compensare a muncii suplimentare prin ore libere plătite era de 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia]. Numai în subsidiar, în cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă, în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1), în luna următoare, art. 123 alin. (1) prevede că munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia. Rațiunea acestei reglementări este aceea de a asigura, în primul rând, refacerea psihică și fizică a organismului salariatului în urma unui volum de muncă suplimentar, astfel încât să se creeze un echilibru între timpul de muncă și timpul de odihnă, și, doar în măsura în care acest lucru nu este posibil, recompensarea bănească prin acordarea unui spor.

72. Curtea a reținut că nu există obligația constituțională a statului de a asigura personalului bugetar compensare bănească pentru munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează. De asemenea, nici Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, numărul 299 din 18 noiembrie 2003, nu prevede compensarea bănească a muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători

legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, ci compensarea cu timp liber corespunzător. Prin urmare, Curtea Constituțională a constatat că acordarea de timp liber corespunzător, ca formă exclusivă de compensare a muncii suplimentare în anumiți ani, nu reprezintă o restrângere a dreptului la muncă și astfel nu poate fi reținută critica raportată la art. 53 din Constituție.

73. În ceea ce privește critica privind încălcarea art. 41 alin. (2) și (3) din Constituție, referitoare la dreptul la măsuri de protecție socială care privesc repausul săptămânal, respectiv la durata normală a zilei de lucru, precum și critica privind lipsa unui termen în care se poate face compensarea cu timp liber corespunzător, Curtea a constatat că și acestea sunt neîntemeiate. În acest sens, a arătat că acordarea orelor libere se face în concordanță cu prevederile legale referitoare la durata normală a timpului de lucru, indiferent de modul în care se realizează repartizarea programului de muncă, astfel încât, prin cumularea orelor lucrate în regim normal și suplimentar, să nu fie depășită această durată.

74. Cu privire la critica referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție prin aceea că dispozițiile analizate instituie un tratament discriminatoriu față de celelalte persoane în privința cărora nu se aplică interdicția de a beneficia de compensații bănești pentru orele lucrate peste durata normală a timpului de lucru, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece atât regula compensării cu timp liber corespunzător, cât și excepțiile de la această regulă, instituite în considerarea felului muncii anumitor categorii socioprofessionale (personalul militar, poliștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională), reprezintă opțiunea legiuitorului, fără a institui

discriminări în cadrul aceleiași categorii socioprofessionale. Astfel, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional privind egalitatea în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

75. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, Curtea, prin Decizia nr. 628 din 7 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 28 iunie 2022, paragraful 22, a constatat, de asemenea, că este neîntemeiată. Astfel, Curtea a apreciat că împrejurările menționate în preambulul celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate se pot încadra în conceptul constituțional de „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența Curții, ca stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pun în pericol un interes public, și anume salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2017. Pe de altă parte, Curtea a reținut că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanțelor de urgență criticate.

76. Curtea apreciază că cele reținute prin deciziile mai sus amintite răspund criticilor formulate în prezenta cauză referitoare la dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, astfel că se impune respingerea acestor critici ca neîntemeiate.

77. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Iulian Hrib în Dosarul nr. 4.268/97/2018** al Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă — Complet specializat — Conflicte de muncă și de asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 95 pct. 1, ale art. 99 alin. (2) și ale art. 127 alin. (2) și (2¹) din Codul de procedură civilă, ale art. 27, ale art. 54 și ale art. 95 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, raportat la art. 81 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, raportat la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă — Complet specializat — Conflicte de muncă și de asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Sporirea eficienței economice și a siguranței feroviare prin creșterea nivelului de centralizare
al instalațiilor de semnalizare feroviară — 8 loturi: Lot 8 — Stații CF: Lotul 3 —
Sucursala Regională CF Cluj. Stațiile CF Diosig, Biharia, Halmeu, Acâș, Bușag și Vișeu de Jos”,
lucrare de utilitate publică de interes național

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Sporirea eficienței economice și a siguranței feroviare prin creșterea nivelului de centralizare al instalațiilor de semnalizare feroviară — 8 loturi: Lot 8 — Stații CF: Lotul 3 — Sucursala Regională CF Cluj. Stațiile CF Diosig, Biharia, Halmeu, Acâș, Bușag și Vișeu de Jos”, lucrare de utilitate publică de interes național, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului prevăzut la art. 1 se realizează din Planul național de redresare și reziliență al României — fonduri externe nerambursabile — capitolul I.1 — Modernizarea și reînnoirea infrastructurii feroviare din pilonul I —

Tranziția verde, componenta C4 — Transport sustenabil, respectiv „Centralizări electronice și electrodinamice”, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, și din veniturile proprii ale Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., precum și din alte surse legal constituite, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., răspunde de modul de utilizare a sumelor prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Bogdan-Stelian Mîndrescu,
secretar de stat
Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Adrian-Ioan Veștea

p. Ministrul investițiilor
și proiectelor europene,
Teodora-Elena Preoteasa,
secretar de stat
p. Ministrul finanțelor,
Mihai Diaconu,
secretar de stat

București, 14 august 2024.

Nr. 985.

ANEXĂ

CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Sporirea eficienței economice și a siguranței feroviare prin creșterea nivelului de centralizare
al instalațiilor de semnalizare feroviară — 8 loturi: Lot 8 — Stații CF: Lotul 3 — Sucursala Regională CF Cluj.
Stațiile CF Diosig, Biharia, Halmeu, Acâș, Bușag și Vișeu de Jos”, lucrare de utilitate publică de interes național

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: județele Maramureș, Satu Mare și Bihor

Indicatorii tehnico-economici

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA):		mii lei	174.533
(1 euro = 4,9358 lei/28.08.2023),			
din care: construcții—montaj (C + M)		mii lei	55.064
Eșalonarea investiției:	INV/C + M	mii lei	
• Anul I	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>99.484</u>
	C + M	mii lei	31.386
• Anul II	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>75.049</u>
	C + M	mii lei	23.678

Capacități:

Lot 8 — sector de cale ferată/stații	SRCF	Nr. de stații
stații: Bușag, Acâș, Vișeu de Jos, Diosig, Biharia, Halmeu	Cluj	6
Durata de execuție a lucrărilor:	21	luni

Factori de risc

Obiectivul de investiții se va proiecta antiseismic în conformitate cu prevederile Normativului P100-1/2013, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului se realizează din Planul național de redresare și reziliență al României — fonduri externe nerambursabile — capitolul I.1 — Modernizarea și reînnoirea infrastructurii feroviare din pilonul I — Tranziția verde, componenta C4 — Transport sustenabil, respectiv „Centralizări electronice și electrodinamice”, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, și din veniturile proprii ale Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., precum și din alte surse legal constituite, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea desființării imobilului
Stadion „Dan Păltinișan”, din strada Ștefan Covaci nr. 1,
municipiul Timișoara, în vederea realizării, pe același
amplasament, a obiectivului de investiții „Construire
stadion capacitate de 30.000 locuri, str. Ștefan Covaci nr. 1,
municipiul Timișoara, județul Timiș”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 79 alin. (11) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă desființarea imobilului Stadion „Dan Păltinișan”, din strada Ștefan Covaci nr. 1, municipiul Timișoara, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în vederea realizării, pe același amplasament, a obiectivului de investiții „Construire stadion capacitate de 30.000 locuri, str. Ștefan Covaci nr. 1, municipiul Timișoara, județul Timiș”, ai cărui indicatori tehnico-economici au fost aprobați prin Hotărârea Guvernului nr. 443/2024.

Art. 2. — Terenul eliberat în urma desființării este destinat exclusiv în vederea realizării obiectivului de investiții prevăzut la art. 1.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,

Alexandru-Mihai Ghigiu

p. Președintele

Agenției Naționale pentru Sport,

Laura Iftimie

Ministrul dezvoltării,

lucrărilor publice și administrației,

Adrian-Ioan Veștea

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului Stadion „Dan Păltinișan”, din strada Ștefan Covaci nr. 1, municipiul Timișoara, propus pentru desființare, în vederea realizării, pe același amplasament, a obiectivului de investiții „Construire stadion capacitate de 30.000 locuri, str. Ștefan Covaci nr. 1, municipiul Timișoara, județul Timiș”

Nr. crt.	Denumirea bunului	Adresa bunului	Elementele-cadru de descriere tehnică/Cartea funciară/Nr. cadastrale	Situația juridică actuală
1	Stadion „Dan Păltinișan”, Timișoara	Municipiul Timișoara, strada Ștefan Covaci nr. 1, județul Timiș	Suprafață totală a terenului = 57.950 mp, cu următoarele construcții: C1 — birouri + vestiare, nr. niveluri: 2 (P + 1E), suprafață construită la sol = 549 mp, suprafață construită desfășurată = 1.098 mp; C2 — tribună acoperită, nr. niveluri: 2 (P + 1E), suprafață construită la sol = 238 mp, suprafață construită desfășurată = 476 mp; C3 — post trafo — parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 68 mp, suprafață construită desfășurată = 68 mp; C4 — casă de bilete, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 4 mp, suprafață construită desfășurată = 4 mp; C5 — casă de bilete, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 4 mp, suprafață construită desfășurată = 4 mp; C6 — casă de bilete, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 4 mp, suprafață construită desfășurată = 4 mp; C7 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C8 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C9 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C10 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C11 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C12 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C13 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C14 — WC parter, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 64 mp, suprafață construită desfășurată = 64 mp; C15 — tribună descoperită, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 14.102 mp, suprafață construită desfășurată = 14.101 mp; C16 — drumuri alei, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 3.971 mp; C17 — teren de fotbal, nr. niveluri: 1, suprafață construită la sol = 7.094 mp; CF nr. 448195 Timișoara	Hotărârea Guvernului nr. 956/2002 privind trecerea Stadionului „Dan Păltinișan” din municipiul Timișoara din proprietatea publică a statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului în proprietatea publică a județului Timiș și în administrarea Consiliului Județean Timiș Terenul imobilului se află în domeniul public al UAT Timiș, iar construcțiile aferente imobilului fac parte din domeniul privat al județului Timiș, conform extrasului CF nr. 448195 Timișoara.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 2024 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2024 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 2024 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, respectiv a creditelor de angajament și a creditelor bugetare, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, cu suma de 39.600 mii lei, după cum urmează: la titlul 10 „Cheltuieli de personal”, cu suma de 21.772 mii lei, la titlul 20 „Bunuri și servicii”, cu suma de 12.000 mii lei, la titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice”, cu suma de 5.203 mii lei, la titlul 55 „Alte transferuri”, cu suma de 125 mii lei, și la titlul 59 „Alte cheltuieli”, cu suma de 500 mii lei, respectiv la capitolul 67.01 „Cultură, recreere și religie”, cu suma de 27.342 mii lei la titlul 59 „Alte cheltuieli”, din care 400 mii lei

pentru implementarea proiectelor privind dezvoltarea durabilă derulate la nivelul Secretariatului General al Guvernului și suma de 26.942 mii lei pentru sprijinirea organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) sunt necesare pentru plata cheltuielilor salariale în bani și în natură și a contribuțiilor aferente pentru activitatea proprie a Secretariatului General al Guvernului și pentru unele din instituțiile din subordine, pentru efectuarea lucrărilor de amenajare, refacere, extindere, restaurare, înlocuire, recondiționare, reparații și întreținere a obiectivelor aflate în patrimoniul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” — S.R.P. Sinaia, S.R.P. Triumf, respectiv pentru activitatea proprie

a Departamentului Scroviștea, pentru plata unei cotizații la organismele internaționale, pentru plata unor despăgubiri civile stabilite în sarcina Guvernului României, pentru finalizarea implementării proiectelor privind dezvoltarea durabilă derulate la nivelul Secretariatului General al Guvernului și pentru sprijinirea organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale.

Art. 2. — (1) Secretariatul General al Guvernului — aparat propriu și instituțiile din subordine cărora le-au fost alocate sume

suplimentare răspund de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumelor alocate potrivit prevederilor art. 1.

(2) Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la finele anului 2024.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 2024.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

p. Ministrul finanțelor,

Mihai Diaconu,

secretar de stat

București, 14 august 2024.

Nr. 987.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului,
prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru suplimentarea bugetului
Înaltei Curți de Casație și Justiție**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2024 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Înaltei Curți de Casație și Justiție pe anul 2024 cu suma de 31.715 mii lei, reprezentând credite de angajament și credite bugetare, la capitolul 61.01 „Ordine publică și siguranță națională”, titlul 10 „Cheltuieli de personal”, cu suma de 19.377 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru plata drepturilor convenite personalului desemnat în birourile electorale, titlul 20 „Bunuri și servicii”, cu suma de 6.727 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru plata chiriei spațiului unde își desfășoară temporar activitatea personalul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru serviciile de preluare, prezentare, prelucrare și expediere a actelor de procedură, precum și servicii interne și internaționale din sfera serviciului poștal universal și servicii de coletărie pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru extinderea implementării Platformei software integrate pentru

managementul economico-financiar și administrativ la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și titlul 59 „Alte cheltuieli”, cu suma de 5.611 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru plata contribuției la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap.

Art. 2. — (1) Înalta Curte de Casație și Justiție răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

(2) Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la finele anului 2024.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Înaltei Curți de Casație și Justiție pe anul 2024.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Alina-Ștefania Gorghiu

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu

p. Ministrul finanțelor,
Mihai Diaconu,
secretar de stat

București, 14 august 2024.

Nr. 988.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului,
prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru suplimentarea bugetului Ministerului Dezvoltării,
Lucrărilor Publice și Administrației**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2024 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației pe anul 2024 cu suma de 5.000 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, reprezentând credite de angajament și credite bugetare, la capitolul 80.01 „Acțiuni generale economice, comerciale și de muncă”, titlul 56 „Titlul VIII Proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile (FEN) postaderare”, pentru finanțarea Programului Interreg VI-A România—Ungaria 2021—2027.

Art. 2. — Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, în calitate de ordonator principal de credite,

răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației pe anul 2024.

Art. 4. — Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la sfârșitul anului 2024.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării,
lucrărilor publice și administrației,
Adrian-Ioan Veștea

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu

p. Ministrul finanțelor,
Mihai Diaconu,
secretar de stat

București, 14 august 2024.
Nr. 989.

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

ORDIN**privind punerea în aplicare a Instrucțiunilor pentru modificarea și completarea
Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55
din Legea concurenței nr. 21/1996, puse în aplicare
prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 1.037/2019**

În temeiul art. 19 alin. (4) lit. e), al art. 26 alin. (1), precum și al art. 27 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Consiliului Concurenței emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma adoptării în plenul Consiliului Concurenței se pun în aplicare Instrucțiunile pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 1.037/2019, cu modificările și

completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Structurile de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Concurenței,
Bogdan Marius Chiritoiu

București, 9 august 2024.
Nr. 2.088.

INSTRUCȚIUNI

pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, puse în aplicare prin Ordinul Președintelui Consiliului Concurenței nr. 1.037/2019

În temeiul art. 26 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **Consiliul Concurenței** adoptă prezentele instrucțiuni.

Art. I. — Instrucțiunile privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 din 18 decembrie 2019, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La punctul 11, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) fapte de gravitate mică

În această categorie se încadrează, în general, restricționările pe verticală, cu un impact redus asupra pieței sau care afectează o parte limitată a acesteia. Cuantumul preconizat este de la 0,6% până la 2% din cifra de afaceri totală a contravenientului sau o sumă de la 17.000 lei până la 800.000 lei, în situația prevăzută la art. 56 alin. (2) lit. b) din lege.

În materia concentrărilor economice poate fi vorba despre acele încălcări referitoare la operațiuni de concentrare economică în privința cărora Consiliul Concurenței emite o decizie de neobiecțiune, deoarece nu există îndoieli serioase privind compatibilitatea cu un mediu concurențial normal. Cuantumul preconizat este de la 0,5% până la 2% din cifra de afaceri totală a contravenientului sau o sumă de la 16.000 lei până la 800.000 lei, în situația prevăzută la art. 56 alin. (2) lit. b) din lege.”

2. **După punctul 11 se introduce un nou punct, punctul 111, cu următorul cuprins:**

„111. Prin excepție de la prevederile pct. 11 lit. a)—c), contravenția prevăzută la art. 55 alin. (1) lit. b) din lege, respectiv nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2) din lege, înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) din lege sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8) din lege, va fi considerată de autoritatea de concurență ca fiind o faptă de gravitate mică. În această situație, cuantumul preconizat este de la 0,5% până la 2% din cifra de afaceri totală a contravenientului sau o sumă de la 16.000 lei până la 800.000 lei, iar în cazul recunoașterii totale de către întreprinderea implicată a săvârșirii contravenției prevăzute la art. 55 alin. (1) lit. b) din lege, cuantumul preconizat este de la 0,2% până la 2% din cifra de afaceri totală a contravenientului sau o sumă de la 16.000 lei până la 800.000 lei, în situația prevăzută la art. 56 alin. (2) lit. b) din lege.”

Art. II. — Prezentele instrucțiuni sunt puse în aplicare prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

